

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สงครามฟ้า
ฟ้าชิงฟ้า

เจ็ดคำทอง
แต่ง
เทพ

Mao Ni เขียน ชีวศิรินทร์พรพล แปล

ทดลองอ่าน

将、 魁

大魔神
の戦い

สยบฟ้ามืดปฐพี 31

Mao Ni เขียน ชื้อสยบทรพลา แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 31

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2563-5

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เมื่อซังซังไม่ยอมไม่ด่าแล้วยังจะเป็นซังซังอยู่ไหม เมื่อซังซังไม่รักนายน้อย
ของนางแล้ว ซังซังยังใช้สาวใช้แห่งร้านเหล้าปีโจคนเดิมอยู่หรือเปล่า ตอนนี้
ดูเหมือนเรื่องราวจะดำเนินไปตามนี้ บัดลึกลับนางเอกของเรื่องจะเป็นยังไงต่อไป
ก็ต้องดูแล้วล่ะว่า ‘แผนการ’ ของหนึ่งเซวียจะสำเร็จหรือไม่

หนึ่งเซวียมาอยู่ที่อาศรมเทพเพื่อดำเนินการตามแผน แต่ก็ต้องเจอเรื่อง
นอกแผนเพราะเจ้าอ้วนน่าตายดันถูกจับมา และกำลังจะถูกเผาตายในอีก
ไม่กี่วันนี้แล้ว ถึงแม้หนึ่งเซวียจะไม่สามารถตัดดอกท้อทั้งเขาเถาซานได้อย่าง
จอมปราษฎ์ แต่เพื่อช่วยสหายรัก ทำอะไรได้แค่ไหนก็ต้องทำแล้วล่ะ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สำหรับเล่มนี้จะพูดถึงประเด็นที่ว่าขั้นตอนหรือกระบวนการสำคัญกว่าเป้าหมายซึ่งเป็นประเด็นหนึ่งที่สำคัญในนิยายเรื่องนี้ ตอนแรกที่แปลยังรู้สึกว่าคุณเขียนเขียนผิดหรือคิดผิดหรือเปล่า แต่ต่อมาพิจารณาถี่ถ้วนแล้วจึงเห็นด้วย

แน่นอนว่าเป้าหมายเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องตั้งไว้ แต่ขั้นตอนระหว่างทางก่อนจะถึงเป้าหมายนั้นสำคัญกว่า ยกตัวอย่างเช่น ปมของเรื่องที่ว่าพระเอกจะล้างแค้นชยาโหวได้หรือไม่ พวกเราคงเดาคำตอบกันได้ นี่คือนิยายส่วนทำไมถึงล้างแค้นได้ มีอะไรเกิดขึ้นบ้างระหว่างการต่อสู้ สิ่งเหล่านี้คือขั้นตอนหรือกระบวนการที่สำคัญ ถ้าทำไม่ดีย่อมได้ผลลัพธ์ที่ไม่ดี เช่น ถ้าผู้เขียนเขียนว่าชยาโหวเดินเข้าบ้านแล้วโดนยันต์กับดักฆ่าตาย แบบนี้หนังสือก็แก้แค้นได้สำเร็จเหมือนกัน แต่คนอ่านคงเซ็งมิใช่น้อย ดังนั้นเป็นต้น

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

หน้าดอกไม้ได้แสงจันทร์

ยามวิกาลเงียบสงัด เจ้าดำวี่งกลับวิหารเทพแสงสว่าง ไม่กล้าร้องฮู้
แต่สะบัดศีรษะอย่างมีความสุข เสียงวี่งถี่กระชั้นแผ่วเบา แผงคอที่เปียก
น้ำค้างพลิวไสวตามสายลม

ทันใดนั้นมันรู้สึกราวมีคนกำลังมอง มันจึงหันไปมองอย่างงงงัน
พอเห็นเงาร่างสูงใหญ่ในส่วนลึกของวิหาร เหนือพลันแตกพลั๊กออกมา
ชะล้างน้ำค้างบนตัวไปจนหมด

ซังซังไม่ได้ลงโทษที่มันไม่จงรักภักดี เพียงเดินมือไพล่หลังไปยัง
ราวระเบียงหลังวิหาร นั่งเฝ้ามองชายหนุ่มที่ร่วงลงจากหน้าผาซ้ำๆ
ราวกับใบไม้

ในช่วงไม่กี่คืนที่ผ่านมาล้วนมีเมฆบดบังดวงจันทร์สีของเพื่อกเขา
ที่ทอดยาวในแคว้นเทพซีหลิงดูเข้มข้น อีกทั้งเงียบสงบมาก มีเพียง
หน้าผาเบื้องล่างวิหารเท่านั้นที่มีเสียงเบาๆ ดังขึ้นเป็นครั้งคราว

นอกจากนางแล้วไม่มีใครได้ยินเสียงเหล่านี้

ตั้งแต่คืนแรกนางก็ยืนที่ราวระเบียงมองภาพนี้อยู่เฝ้ามอง นางเห็น

มันกระโดดจากตงตันท้อไปยังหน้าผา เห็นมันร่วงลงและป็นขึ้นมาอย่างลำบากลำบาก เห็นมันรออยู่ที่ทางตะวันออกของคอกม้าทุกคืน และเห็นมันรีบกลับไปยังเชิงเขาก่อนฟ้าสว่าง

นางไม่ได้ทำอะไรใด เพียงมองเสียๆ อยู่อย่างนั้น จนกระทั่งคืนนี้เวลานี้ นางเห็นชายผู้นั้นเงยหน้ามองวิหารที่ตนอยู่

นางรู้ว่ามันกำลังมองตน นางรู้ว่ามันมองไม่เห็นตน แต่นางมองเห็นสิ่งที่อยู่ในดวงตามัน สิ่งที่อยู่ในดวงตาชายผู้นั้นเรียกว่า 'มุงไผ่คะนึง'* ไม่ใช่การขจัดตัดขาดจากความคิดทั้งปวง แต่เป็นการส่งความคิดไปยังที่ใดที่หนึ่ง หรือกล่าวอีกอย่างได้ว่ามันกำลังส่งความนึกคิดของมันมายังวิหารเทพแสงสว่าง

นางคือคนที่มันคิดถึง แต่นางคือเหาเทียน มนุษย์ที่เป็นเยี่ยงมดปลวกไม่มีสิทธิ์คิดถึงนาง นางจึงคิดว่านี่เป็นการไม่เคารพตนอย่างมาก ถึงขั้นควรเรียกว่าการลบหลู่

ความเกลียดชังและความโกรธในจิตสำนึกของนางระเบิดออกมาอีกครั้ง

เช่นเดียวกับความคิดถึงในดวงตาของชายผู้นั้นที่ระเบิดออกมา ลมพายุซึ่งเกิดขึ้นในทะเลแคว้นซ่งที่ห่างออกไปไกลนับพันลี้พัดหวิดหวีผ่านหนทางยาวไกลมายังแคว้นเทพ พัดเมฆบนฟ้ายามราตรีจนสิ้นไหวเหมือนใยฝ้ายบนปลายเชือกที่ราวกับจะฉีกขาดได้ทุกเมื่อ

ดอกท้อทั่วภูเขาถูกพัดกระเพื่อม ไม่รู้มีกลีบดอกมากน้อยเท่าใดที่ต้องปลิดปลิว ยอดวิหารที่ทำจากหยกและทองคำของหมู่วิหาร

* 'มุงไผ่คะนึง' กับ 'ขจิตนิวรรณ' สามารถใช้ภาษาจีนตัวเดียวกันมาสื่อความ คือคำว่า 'ซวีเนี่ยน (去念)' โดย 'ซวี' แปลได้สองความหมาย หนึ่งคือกำจัดทิ้งไป อีกความหมายคือไปยัง หรือมุงไผ่ ส่วน 'เนี่ยน' หมายถึงความคิดถึง ซึ่งเป็นปฏิกิริยาของนิวรรณอันเป็นเครื่องกั้นจิตจากความสงบ

บนเขาเถาซานเริ่มร้องครวญครางราวเสียงร้องของภูตผี

วิหารเทพแสงสว่างอยู่ไกลถึงยอดเขา ไม่ว่าสายตาของหญิงเซวียจะดูอย่างไรก็มองไม่ชัด หรือต่อให้มองชัดก็ไม่มีทางเห็นสตรีร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงราวระเบียง อีกทั้งในจินตนาการของมัน ถ้าหากมันเป็นเจ้าหลัว* อะไรนั่น และหน้าผาคือเบื้องล่างของระเบียง เช่นนั้นหญิงสาวตรงราวระเบียงก็ควรผิวดำและผอมบอบบาง

มันมองที่นั่นพลางยิ้ม เก็บความคิดถึงและความสงสัยในโชคชะตาเข้าไปในส่วนลึกของห้วงแห่งความนึกคิดจนหมด เมื่อใจสงบก็ไต่หน้าผาลงไปเบื้องล่าง

ทันใดนั้นลมภูเขาที่รุนแรงซึ่งมีกลิ่นของทะเลก็พัดหวิดหวิวลงมาจากฟ้าปะทะร่างมันอย่างแรง ใบหน้ามันสัมผัสได้ถึงความหนาวเย็นและเปียกชื้น เมื่อรวมกับสายตาคู่นั้นที่มันสัมผัสได้เลื่อนรางก่อนหน้านี้ 'ห้วงผาณแน่วนิ่ง' อันสงบว่างเปล่าของมันก็พังทลายลงทันที

ห้วงผาณแน่วนิ่งหายไป มุทราที่หญิงเซวียใช้อยู่ย่อมคลายออกที่นากลัวกว่านั้นคือในช่วงคืบขั้นนี้ไม่ว่ามันจะเยือกเย็นสุขุมเพียงใดหรือถึงขั้นเข้าสู่ห้วงผาณแน่วนิ่งได้อีกครั้ง แต่สองมือก็ไม่อาจประคบมุทราได้แล้ว

ลมหอบนี้หนาวเย็นและรุนแรงมากจริงๆ พัดหวิดหวิวอย่างบ้าคลั่งล้อมตัวมัน ทุกครั้งที่มันจะประคบมุทรา มุทราจะถูกพัดให้แยกออก

มุทราของนิกายพุทธใช้ไม่ได้ผล หญิงเซวียถูกตัดขาดจากผืนผาแล้วถูกพัดลงสู่เบื้องล่าง เวลานี้ไม่เหมือนใบไม้ แต่เหมือนก้อนหิน

* หมายถึงโรมิโอ ตัวละครในผลงานประพันธ์ของวิลเลียม เชกสเปียร์ เรื่อง 'โรมิโอและจูเลียต' (Romeo and Juliet)

เสียมากกว่า

สภาวะการร่วงลงข้างล่างครั้งนี้ น่ากลัวยิ่งกว่าการลื่นไถลในคืนแรก เพียงชั่วอึดใจก็ร่วงลงมาหลายร้อยจั้ง ทั้งร่วงเร็วขึ้นเรื่อยๆ

เข้าเทียบไม่สนใจหนึ่งเซวียแล้ว เพราะอีกครู่มันอาจถูกเหลี่ยมผา กระแทกออก สองมือไม่มีที่ให้ยึดจับอีก จากนั้นร่วงทะลุหมอกหนา จนกระแทกพื้นตายคาที่

แต่ก่อนจะอัปจนหนทางหนึ่งเซวียทำบางสิ่งอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด มันระเบิดลมปราณสุดไพศาลออกมาสุดแรงเกิด ทิ่มสองมือไปเบื้องหน้าอย่างแรงเหมือนดาบสองเล่มแทงเข้าไปในผนังผาอย่างคูดั้น!

ฉีกๆ!

แขนทั้งสองที่แข็งแกร่งดุจเหล็กฝ่าหินผาจนเกิดรอยแตกยาว ประมาณสองจั้ง จนกระทั่งสภาวะการร่วงลงข้างล่างหยุดชะงัก ทำให้มันหยุดอยู่กลางหน้าผา

หนึ่งเซวียยังไม่พ้นจากสถานการณ์คับขัน แม้ตอนนี้จับหน้าผาได้มั่นคงแล้ว แต่ยังไม่อาจเข้าสู่ห้วงผาณแนวนิ่ง ค่ายกลกระทบเนตรเริ่มโจมตีดวงตาและห้วงแห่งความนึกคิดของมัน มันได้แต่ทนอาการปวดแปลบในดวงตาและคลื่นขนาดใหญ่ในห้วงแห่งความนึกคิด เกาะหน้าผาที่เย็นเยือกไว้อย่างสุดกำลัง

ต่อมาเรื่องที่แปลกประหลาดกว่าก็เกิดขึ้น พลังหลายสายที่มันเคยสัมผัสได้ในหมอกหนาบริเวณหน้าผากลางเขาเลื้อยมาเหมือนอสรพิษเข้าปกคลุมร่างกายมันอย่างรวดเร็ว

หนึ่งเซวียทนความเจ็บปวดในห้วงแห่งความนึกคิด ปล่อยพลังจิตไปสัมผัสพลังเหล่านั้น แต่ก็ไม่อาจรู้ได้อย่างชัดเจนว่าพลังเหล่านั้น

คืออะไร เวลาองด้วยตาเปล่าจะเห็นเป็นหมอกเส้นๆ เท่านั้น

หมอกเหล่านี้หมุนวนอยู่บริเวณหน้าผาทำหน้าที่ปิดกั้นศาลามีด ต้องไม่ใช่หมอกธรรมดาอย่างแน่นอน พวกมันแทรกซึมเข้าไปในเสื้อผ้า หนึ่งเชวีย จากนั้นซึมต่อเข้าไปในร่างกาย แม้ไม่มีโลหิตไหลออกมา แต่มันกลับรู้สึกได้ถึงกรถูกเชือดเฉือนที่เจ็บปวดและชัดเจน หลังจากหมอกแทรกซึมเข้ามามันก็รู้สึกราวกับว่าตนกำลังถูกมีดนับหมื่นเล่ม เชือดเฉือนไม่หยุดยั้ง

เวลานี้หนึ่งเชวียรู้สึกเคารพนับถือเจ้าอารามอย่างที่สุด เพราะตอนนี้มันรู้แล้วว่าการถูกมีดนับพันนับหมื่นเชือดเฉือนนั้นรู้สึกอย่างไรและเจ็บปวดขนาดไหน

เรื่องที่เกิดขึ้นตามมายังเป็นเรื่องไม่คาดฝัน หลังจากสองมือของมันแทงเข้าไปในผนังผา หน้าผาที่ไม่เคยสั่นสะเทือนมานับหมื่นปี พลันสั่นสะเทือน

ไม่มีใครเห็นการสั่นสะเทือนของหน้าผาได้ แม้แต่หนึ่งเชวียที่อยู่ใกล้เพียงจอก็มองไม่เห็น ไม่มีใครได้ยินเสียงหน้าผาสั่นสะเทือนได้ แม้แต่หูของหนึ่งเชวียก็ไม่ได้ยิน แต่ใจของมันได้ยิน

หน้าผาสั่นสะเทือนเป็นจังหวะซ้ำๆ การสั่นสะเทือนนี้ถ่ายทอดสู่ร่างกายแล้วถ่ายทอดสู่ห้วงแห่งความนึกคิด สุดท้ายถ่ายทอดสู่หัวใจ มันผ่านสองมือที่แทงอยู่ในผนังผา

ร่างของหนึ่งเชวียสั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุม เสื้อผ้าสั้นโหวจนเกิดเงาลงตา ในห้วงแห่งความนึกคิดเหมือนเกิดแผ่นดินไหว และคลื่นทะเลที่รุนแรง ที่น่ากลัวที่สุดคือหัวใจมันเต้นตึงตังราวกับจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

หน้าผาเปลี่ยนเป็นกลองรอบขนาดใหญ่ที่สั่นสะเทือนโดยไร้เสียง

ท่ามกลางฟ้าดิน หนึ่งในเขวียนาบติดอยู่บนหน้ากลอง ไม่ว่าจะเหมือน
ใบไม้ร่วงหรือก้อนศิลาล้วนกำลังจะถูกกลองรอบใบนี้กระแทกจนใกล้แตก
เป็นเสี่ยงทั้งกายใจ

หน้าผาซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลามีค้ายกลสองชุด หนึ่งชื่อ
'กระทบเนตร' อีกหนึ่งชื่อ 'กระเทือนใจ' เมื่อรวมกันก็สามารถทำให้
ผู้บุกรุกทั้งหลายกระทบเนตรกระเทือนใจจนตาย

ยามนี้หนึ่งในเขวียนู้สึกเหมือนมีมีดนับหมื่นเล่มกำลังทิ่มแทงดวงตา
ไม่หยุด ทั้งมีกลองนับหมื่นใบตีระว้ออยู่ในร่างกาย หัวใจอาจแตกสลาย
ได้ทุกเมื่อ

ถ้าไม่ได้ประสบการณ์หลายคืนที่ผ่านมา มันคงยืนหยัดมาถึงตอนนี้
ไม่ได้แน่ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะร่างกายถูกฝึกจนแข็งแกร่งราวเหล็กกล้า
ทั้งนอกใน มันคงกระอักเลือดตายไปนานแล้ว

แม้เป็นเช่นนั้นใบหน้ามันยังคงขาวซีด เจ็บปวดจนเกินพรรณนา
แต่สิ่งที่ทำให้มันรู้สึกรับไม่ไหวจริงๆ คือหมอกเป็นเส้นๆ ที่หมุนวนอยู่
ทั้งนอกและในร่างกายมัน

หมอกเหล่านี้ไม่ได้ก่อตัวจากพลังปฐมของฟ้าดิน แต่เป็นการใช้
เคล็ดวิชาระดับสุดยอดของนิกายเต๋าหลอมความแค้นของพวกนักโทษ
ที่ตายอยู่ในศาลามีดนับหมื่นปีให้เป็นค้ายกลเผ่าศาลามีด

นักโทษที่มีคุณสมบัติถูกขังในศาลามีดโดยมากเป็นยอดฝีมือ
ที่มีด้านฉานสูง พลังจิตก่อนตายของพวกมันแข็งแกร่งเท่าใด ความ
อาฆาตแค้นของพวกมันก็น่ากลัวเท่านั้น หลังสิ้นลมหายใจทั้งพลังจิต
และความอาฆาตผสานเข้าด้วยกันแล้วถูกค้ายกลของนิกายเต๋า
หลอมรวม หมอกแต่ละสายเต็มไปด้วยคมมีดแห่งความแค้นและ
ทุกข์ทรมานซึ่งมีอาณาพรมแดนอย่างสุดประมาณ ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจ

ซังบุคคละระดับเว่ยกงหมิงไว้ได้ถึงสิบกว่าปี

แม้พลังจิตของหนึ่งเซวียกล้ำแข่งถึงขั้นยืนหยัดภายใต้ความเจ็บปวดของค่ายกลกระทบเนตรกระเทือนใจได้ แต่ก็ไม้อาจทนทานต่อการตัดเฉือนของคมมีดแห่งความเคียดแค้นสุดศุณฺณนับได้ เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่ใช่ว่าเจ้าอารามผู้เป็นหนึ่งในได้หล้า

หัวใจมันเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ หน้าผาเบื้องหน้ามันขมุกขมัวมากยิ่งขึ้น เลือดที่ไหลซึมออกจากมุมปากก็มากขึ้นตาม สติสัมปชัญญะของมันพราวเลือน แต่ความเจ็บปวดกลับชัดเจนยิ่งนัก

มันทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

ตอนที่มันกำลังจะปล่อยมือยอมตกหน้าผาตายเพื่อให้รอดพ้นจากค่ายกลและหมอกหนาที่นำพรันพรึง จู่ๆ ก็มีแสงสว่างจ้าปรากฏขึ้นเบื้องหน้ามัน

มันคิดว่าตนเกิดอาการประสาทหลอน ทว่าครู่ต่อมาจึงรู้ว่ามันไม่ได้ประสาทหลอน หน้าผาเบื้องหน้าที่มีดมนและหนาวเย็นสว่างจ้าขึ้นจริงๆ

เมฆบนฟ้าเหนือเขาเถาซานถูกพายุที่พัดมาจากทะเลอันห่างไกลนับพันลี้พัดจนกระจายตัว เผยให้เห็นดวงจันทร์ที่อยู่ในสภาพเต็มดวงพอดี แสงจันทร์สีเงินยวงสาดส่องลงมายังภูเขา ส่องลงบนหน้าผารวมถึงบนร่างกายมัน

วิมระเปียงของวิหารแสงสว่าง ชังชังยืนเมื่อไหล่หลังมองดวงจันทร์อยู่ใบหน้าที่ธรรมดาสามัญคู่ค่อนข้างขาวซีด ไม่รู้เป็นเพราะร่างมนุษย์อันอ่อนแอหรือสาเหตุอื่น

แสงจันทร์ไม่มีความร้อนเหมือนอย่างแสงตะวัน แต่เมื่อส่องลงบนร่างหนึ่งเซวีย มันกลับรู้สึกอบอุ่นตั้งแต่ภายนอกไปจนถึงภายใน

แม้แต่หัวใจที่เต้นตึงตังก็สงบลงมาก

หมอกหนาที่หม่นวนบริเวณหน้าผาถูกแสงจันทร์ขับไล่ไป หนึ่งเหรียญอาศัยโอกาสเพียงชั่วขณะนี้เฟื่องสมาธิเข้าสู่ห้วงฌาณแน่วนิ่งอีกครั้ง มือซ้ายไข่ออกด้วยมุทราชัจฉินิรโรคเตรียมจะหนีไป

ทันใดนั้นมันพลันเลื้อบไปเห็นหน้าต่างศิลาที่อยู่ข้างๆ

วันนั้นมันเห็นหน้าต่างศิลานี้จากริมหน้าผาฝั่งตรงข้าม เพียงแต่หน้าผามีหมอกหนาหม่นวนเป็นครั้งคราว ทั้งมีค่ายกลบดบัง มันจึงไม่ได้มองสำรวจอย่างละเอียด ยามนี้หมอกหนาถูกแสงจันทร์ขับไล่ไป มันเข้าสู่ห้วงฌาณแน่วนิ่งได้อีกครั้ง จึงเห็นหน้าต่างศิลารวมถึงคนที่อยู่ข้างใน

ในเวลาเช่นนี้ที่จริงแล้วหนึ่งเหรียญควรคว้าโอกาสรีบหนีไปจากหน้าผาที่น่ากลัวนี้ ทว่าพอเห็นหน้าต่างศิลามันก็รู้ว่าตนไม่อาจจากไป

เพราะคนในหน้าต่างศิลาคือชายหนุ่มร่างอ้วน

คนผู้นี้เดิมทีซบผอมลงบ้างแล้ว แต่ไม่รู้ว่าชะหรือไม่ว่าอาหารในศาลามีตรสชาติไม่เลว มันจึงอ้วนขึ้นมาอีกครั้ง

มันเองก็เห็นหนึ่งเหรียญที่อยู่นอกหน้าต่าง ตกใจจนพูดไม่ออก

ดวงตายังใสซื่อบริสุทธิ์ดุจเดิม สีหน้ายังน่ารักน่าสนทนม ยามตกใจยังเหมือนสมัยก่อน อ้าปากกว้างเสียจนสามารถยัดหมัดของถึงเสียดังเข้าไปได้

หนึ่งเหรียญคิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าจะได้เห็นใบหน้าอ้วนจุแต่น้ำมองของเงินฝีฟี่ที่นี่ หนึ่งเหรียญและบรรดาศิษย์ที่ที่สถานศึกษาล้วนคิดว่าเงินฝีฟี่พาเจ้าอารามกลับอารามจื่อโส่วไปแล้ว ใครจะคิดว่ามันถูกขังอยู่ที่นี่ กลายเป็นนักโทษในศาลามีดของอาศรมเทพ

เงินฝีฟี่ก็คิดไม่ถึงเช่นกันว่านอกหน้าต่างศิลาที่ทัศนียภาพไม่เคย

เปลี่ยนแปลงจะได้เห็นใบหน้าน่าทึ่งของหญิงสาวผ่านแสงตะเกียง
เงินฝีมือเหมือนที่มือ แต่ที่จริงฉลาดหลักแหลม มันคำนวณได้แต่แรก
แล้วว่าหญิงสาวต้องกลายเป็นนักโทษของนางอันแน่นอน คิดไม่ถึงว่า
อีกฝ่ายจะขวิญญูกล้าถึงขนาดกล้ามาอาศรมเทพ ทั้งยังปรากฏตัวอยู่
เบื้องหน้าตนด้วย

นี่เป็นการจากลาเพื่อพบใหม่ที่ใครก็คาดไม่ถึง ศิษย์พี่
ศิษย์น้องตะลึงลานมองหน้ากันและกันอยู่นานผ่านหน้าต่างศิลา
จากนั้นก็หัวเราะฮาๆ

ในห้องยังมีสิ่งของจัดวางอย่างเรียบง่าย มีเพียงเตียงหนึ่งเตียง
และของใช้เพียงเล็กน้อย หญิงสาวมองเข้าไปด้านใน พอเห็นว่า
แห่งสะอาดไม่มีคราบเลือด ทั้งบนโต๊ะตัวเล็กมีอาหารและน้ำวางอยู่
จึงค่อยคลายใจลงบ้าง

จากนั้นมันเริ่มสำรวจหน้าต่างศิลา แม้การพบกันครั้งนี้กะทันหัน
ไปหน่อย สถานศึกษาไม่รู้เลยว่าเงินฝูถูกขังอยู่ในศาลามีด จึงไม่ได้
เตรียมแผนใดๆ ไว้ แต่ในเมื่อได้พบแล้วยังมีสิ่งใดต้องลงเล มัน
ไม่ได้ระตรองแม้สักนิดก็จะช่วยเงินฝูออกจากศาลามีดให้ได้

หลังการสำรวจสีหน้ามันพลันเคร่งขรึม ไม่ใช่เพราะหมอกหนา
ที่ถูกแสงจันทร์ไล่ไปเริ่มตดเถื่อนร่างกายมันอีกรอบ แต่เป็นเพราะ
มันพบว่าการช่วยเงินฝูนั้นทำได้ยากจริงๆ

หน้าต่างศิลาเล็กมาก มองจากข้างในออกมาข้างนอกเห็นได้เพียง
ท้องฟ้า แม้แต่นกที่ตัวใหญ่สักหน่อยก็บินเข้าไปไม่ได้แล้ว หากจะช่วย
เงินฝูออกจากห้องขังต้องจัดหน้าต่างศิลาให้ใหญ่ขึ้น ทว่าตอนที่
มันยื่นมือเข้าไปมือกลับถูกขวางกั้น มันค่อนข้างแตกตื่นเมื่อพบว่า
หน้าผาแห่งนี้รวมกันเป็นผืนเดียว หน้าต่างศิลาคือรูของหน้าผาที่

ถูกเจาะ ถ้าหนึ่งเซวียจะจัดหน้าต่างศิลาให้ใหญ่ขึ้นก็เท่ากับต้องจัดหน้าผาทั้งผืน ซึ่งค่ายกลอันร้ายกาจที่ซ่อนอยู่ในภูเขาอาจกลายเป็นกรงขังขังมันไว้ด้วย แล้วแบบนี้จะช่วยเงินฝีฟี้ได้อย่างไร

เคล็ดวิชาของอาศรมเทพร้ายกาจขนาดนี้ นอกจากบุคคลระดับจอมปราชญ์แล้ว ใครกันจะจัดเขาเถาซานที่มีชายยันต์ซ่อนอยู่มากมายได้ แม้แต่เว่ยกงวหมิงที่หนีจากศาลามีตได้สำเร็จเป็นคนแรกนับแต่อดีตกาลที่ผ่านมาก็ยังไม่กล้าเพื่อผืนว่าจะจัดหน้าต่างศิลา แต่เลือกทำลายรั้วไม้ที่อยู่เบื้องหน้าตน

หนึ่งเซวียเอ่ยว่า

"ดูแล้วเจ้าคงต้องอยู่ข้างในอีกสักสองวัน ข้าจะคิดหาวิธีดู"

เงินฝีฟี้ยืนงออยู่ริมหน้าต่าง ไม่มีการตอบสนอง

หนึ่งเซวียจึงนึกขึ้นได้ว่าเมื่อครูที่ทั้งคู่มองหน้ากันแล้วหัวเราะ มันไม่ได้ยินเสียงของเงินฝีฟี้ พลันนึกถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง จึงลากเสียงถามซ้ำๆ ว่า

"ไม่ได้ยินใช่ไหม"

เงินฝีฟี้อ่านปากมันแล้วพยักหน้า จากนั้นพูดอะไรบางอย่าง หนึ่งเซวียอ่านปากมันได้ความว่านอกจากแสงแล้วไม่มีสิ่งใดเข้ามาในหน้าต่างบานนี้ได้

หนึ่งเซวียครุ่นคิดแล้วกำลังจะพูดบางอย่าง เงินฝีฟี้พลันมีสีหน้าร้อนรน เอ่ยปากพูดไม่หยุด

หนึ่งเซวียอ่านปากออกกว่าเป็นชื่อของซังซังและถึงเสียถึง มันรู้ว่าเงินฝีฟี้อยากบอกอะไร จึงพยักหน้าเป็นนัยให้รู้ว่าตนรู้เรื่องซังซังแล้ว จากนั้นบอกมันว่าถึงเสียถึงอยู่ที่ภูเขาหลังสถานศึกษา ไม่ต้องกังวล

แสงจันทร์ส่องฉายลงมายังหน้าผา ส่องลงมายังร่างของหนึ่งเซวีย

มีบ้างที่ส่องผ่านช่องหน้าต่างแคบๆ เข้าไปยังใบหน้าของเงินผีผี ทั้งสองคนสนทนากันแบบไม่ใช่เสียง

"รอข้าช่วยเจ้าออกไป"

หนึ่งเซวียเอ่ยพลางมองตาเงินผีผี มันพูดซ้ำมาก ทั้งทำปาก ออกเสียงอย่างแม่นยำเพื่อให้แน่ใจว่าเงินผีผีสามารถอ่านออกทุกคำ ที่ตนพูด และรับรู้ถึงการตัดสินใจของตน

เงินผีผีมองมันนิ่ง จู่ๆ ก็หัวเราะแล้วส่ายหน้า

หนึ่งเซวียเห็นมันหัวเราะจึงขู่นิ้วกลางให้

"ตอนนี้เจ้าเป็นนักโทษ นอกจากรอข้ามาช่วยแล้วไม่มีสิทธิ์เลือกใดๆ"

กล่าวจบมันมองนิ้วกลางของตนที่อาบแสงจันทร์ พลันคิดในใจว่า ข้าเหลือเพียงมูทราตั้งจิตในมือขวา แต่ยังปลอดภัยอยู่บนหน้าผาเช่นนี้ ได้อย่างไร

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625628.html>